

[Thisted Knudsen.]

1961. Jeg synes i og for sig, regeringen har tid nok — ikke, højtærede indenrigsminister? — og jeg må også nok have lov at tilføje, at man vel næppe kunne forlange, at indenrigsministeren skulle vedgå arv og gæld efter den tidligere indenrigsminister. Det er for meget forlangt.

Men alligevel, hvad er det, vi står over for, og hvad virker afgørende for os? Det er bl. a. den økonomiske usikkerhed, der præger ikke mindst landbrugets fremtid. Vi står over for nye lønforhandlinger. Den højtærede statsminister har viseligt advaret og sagt: vis forsigtighed; der er ikke mere at dele end det, vi har. En landmand vil måske med fuld ret kunne sige: vi har allerede delt det, vi har, så der er ikke noget at hente hos os. Men det er givet, at ethvert barn her i landet ved, at disse overenskomstforhandlinger vil føre til stigende lønninger, hvor store kender vi ikke. Vi ved også, at de stigende lønninger bundfælder sig i omkostningsniveauet her i landet. Der er visse erhverv, der kan lade disse omkostninger gå videre, men der er ét erhverv, der ikke kan det, nemlig landbruget, som sidder tilbage med smerten, og som må bære hele byrden. Det samme gælder i øvrigt for eksportindustrien.

Den højtærede indenrigsminister, som jeg respekterer, kender kommunerne. Den højtærede indenrigsminister ved også, hvordan det går i amtskommunerne i dette øjeblik, hvor man sidder og forhandler om budgettet. Viborg amt f. eks. går halvanden million kroner frem, og det bliver nok vanskeligt at finde et amt, hvis udgifter ikke vil stige med en million kroner om året, hvis der ikke sker noget.

Hvem skal så egentlig betale disse stigninger? Det ved den højtærede indenrigsminister også; det skal landbruget gennem beskatning af dets produktionsmidler, og det skal ejendomsbesidderne gennem beskatning af deres bolig. Derfor er det, vi hævder meget, meget kraftigt, at denne sag trænger sig på. Vi har i denne forbind-

delse også peget på statsgrundskylden og på de nye vurderinger, som lægger nye byrder på landbrug og bolig.

Jeg vil gerne spørge den højtærede indenrigsminister — vi taler jo frit ud her i tinget — om den højtærede minister med hensyn til den nye vurdering, som betyder, at staten, hvis der ikke sker noget, vil indkassere endnu mere fra landbruget og boligen, har gjort sig tanker om, at regeringen skal gribe ind her, eller sidder han ganske roligt med hænderne i skødet og venter? Ja, jeg spørger bare, så kan den højtærede indenrigsminister svare, hvis han vil, men sagen er meget aktuel.

Vedrørende mulighederne for en reform vil jeg igen henvise til, at den nuværende højtærede statsminister har udtalt nogle vise ord herom. Han sagde nemlig, da vi stod over for en reform af de personlige skatter, at det var lettere at reformere, når man havde noget at reformere med — og her tænkte den daværende finansminister vel på det overskud, han havde. Det er vise ord: det er lettere at reformere, hvor der er noget at reformere med. Det er derfor, jeg mener, at indenrigsministeren burde udnytte chancen; jeg tror, han næsten ville få en glorie om sit hoved, hvis han kunne løse denne opgave, som mange af hans kolleger ikke ville have løst på grund af gamle fordomme. For resten viste den højtærede indenrigsminister også fordomme. I hvilken forbindelse mon? Jo, det var i forbindelse med de personlige skatter og de store gårdes stilling her. Det er jo noget, man har kørt frem med, lige siden den højtærede indenrigsminister var en ganske lille dreng. Men er det da retfærdigt og rimeligt, at 199 000 landboere skal leve under et uretfærdigt system, fordi man vil ramme 1 000? Har det noget med retfærdighed og rimelighed og fornuft at gøre? Det er et spørgsmål, som må ordnes.

Eller lad os tage personskatterne. Er det en forbrydelse, at vi i byerne skal betale personlige skatter, hvor vi dog betaler efter indkomst? Åbenbart er det en forbrydelse,